

Arrest

nr. 206 252 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2018.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 20 april 2018 waaruit blijkt dat de zaak *sine die* wordt uitgesteld.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 26 april 2018.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 3 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 31 januari 2017 en op 26 juli 2017.

1.3. Op 15 september 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd opnieuw ingetrokken.

1.4. Op 23 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en een geregistreerd vluchteling bij UNRWA te zijn. U bent afkomstig van Al-Bureij, Gaza, en op uw 12de verhuisde u naar Zawayda, Gaza. Toen u 19 à 20 jaar oud was ging u voor drie à vier jaar wonen en werken in Israël. Rond 2002 à 2003 keerde u terug naar Gaza en rond 2009-2010 ging u naar Soedan om uiteindelijk na anderhalve maand weer te keren naar Zawayda. Op 3 oktober 2011 verliet u Zawayda en Gaza echter definitief en vertrok u naar Algerije, waar u voornamelijk in de hoofdstad Algiers verbleef. Voor de eerste drie maanden had u een verblijfsvergunning in Algerije, de resterende periode verbleef u echter illegaal in het land. De laatste vier à zes maanden voor uw vertrek naar Europa verbleef u in het dorp Zaralda, nabij Algiers. U bent tot het tweede middelbaar naar school gegaan in Gaza en vanaf 1993 à 1994 begon in de bouwsector te werken, wat u deed tot uw vertrek uit Gaza. Ook in Algerije werkte u in de bouwsector. In Gaza huwde u met I.(...) J.(...) A.(...) A.(...) A.(...), een Palestijnse vrouw met wie u vijf kinderen heeft. Zowel uw vrouw als kinderen verblijven momenteel in Al-Zawayda, Gaza. In Algerije huwde u in 2015 met een tweede vrouw, namelijk H.(...) B.(...), een Algerijnse vrouw met wie u samen één dochter hebt. Zowel uw tweede vrouw als dochter verblijven momenteel nog steeds in Algerije.

In de periode van de staatsgreep van Hamas was er tegenover uw huis een gebouw waarin mannen van Fatah waren gestationeerd, en van waaruit zij elke soldaat op straat beschoten. N.(...) A.(...)-N.(...), één van de mannen van Qassam, wou langs uw huis passeren, maar u weigerde dit uit schrik om zelf een doelwit te worden. In 2008, na de oorlog, zag u N.(...) aan een supermarkt in Magazi waar u vaak zat, waarop hij u met haat aankeek. Twee dagen later had hij zijn mannen naar u gestuurd, waarop zij zeiden dat ze u daar niet meer wouden zien, anders zouden ze in uw knieën schieten. Ook zou M.(...) A.(...)-A.(...), een vriend van N.(...), u in 2009 bedreigd en uitgescholden hebben. Nadien ging u niet meer naar de supermarkt. Hiernaast zou Hamas ook raketten op Israël afgevuurd hebben vanuit uw wijk, waarna de Israëli's als reactie telkens de volledige wijk onder vuur namen. U had hen gevraagd hiermee te stoppen, maar wanneer u hen hierover aansprak beschuldigden ze u ervan een spion en een verrader te zijn. De leden van Hamas vielen u regelmatig lastig en ook had dit een impact op uw reputatie, zo kon u bijvoorbeeld geen werk meer vinden. Om deze reden besloot u Gaza te verlaten en een visum voor Algerije aan te vragen. Op 3 oktober 2011 vertrok u uit Gaza en reisde u via de grensovergang in Rafah legaal naar Egypte, waar u op legale wijze het vliegtuig naar Algerije nam. In Algerije had u echter geen legaal verblijf en geen officiële documenten. Om die reden werd u in 2012 nog door nationale agenten gearresteerd en voor drie dagen vastgehouden, waarna u ook een boete diende te betalen. Omdat u geen legaal verblijf had en u constant vreesde om opnieuw aangehouden te worden door deze agenten besloot u uiteindelijk Algerije te verlaten. Op 27 juli 2015 verliet u Algerije en reisde u naar Marokko om vervolgens via Spanje en Frankrijk in België aan te komen. U kwam hier aan op 17 september 2015 en op 24 september 2015 diende u hier een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw UNRWA-registratiekaart, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw huwelijksakte, uw paspoort, een kopie van de identiteitskaart van uw Algerijnse vrouw, een kopie van de geboorteaktes van uw kinderen, een kopie van de identiteitskaart van uw Palestijnse vrouw, een kopie van een medisch verslag van I.(...), een kopie van een medisch verslag van M.(...), een kopie van de identiteitskaarten van uw broers, uw oud paspoort, uw huidig paspoort, een kopie van de Algerijnse aktes van uw dochter A.(...), een kopie van de geboorteakte van uw Algerijnse vrouw, een kopie van uw Algerijns familieboekje en een kopie van uw huwelijksakte uit Gaza.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die “thans” de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie moet deze grond voor uitsluiting van de werkingssfeer van de Vluchtelingenconventie strikt worden uitgelegd, en moet artikel 1D aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielerzoek in een lidstaat (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, en HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal).

In casu werd vastgesteld dat u vanaf oktober 2011 tot voor uw komst naar België in Algerije verbleven heeft. Dit land bevindt zich buiten het mandaatgebied van UNRWA. Bijgevolg dient besloten te worden dat u niet heeft aangetoond dat u kort vóór het indienen van uw asielaanvraag in België de bijstand van UNRWA genoten heeft. Daar u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiair beschermde.

U verklaart Gaza reeds in oktober 2011 verlaten te hebben en van oktober 2011 tot 28 juli 2015 continu in Algerije gewoond te hebben (zie gehoorverslag CGVS I, dd. 31 januari 2017, p. 9-12). U beweert Algerije in 2011 te zijn binnengekomen met een toeristenvisum dat enkel de eerste drie maanden van uw verblijf geldig was, in casu dus tot januari 2012. Na het vervallen van dit visum zou u geen enkele verblijfsvergunning meer gehad hebben in Algerije en tot aan uw vertrek uit het land op 28 juli 2015 er illegaal verbleven hebben (zie gehoorverslag CGVS II, dd. 26 juli 2017, p. 6). Het CGVS dient echt vast te stellen dat er weinig tot geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde illegaal verblijf in Algerije.

Vooreerst is het hoogst bevreemdend dat u ondanks uw illegaal verblijf in Algerije in 2014 toch wettelijk, voor de rechtbank, kon huwen met uw Algerijnse vrouw (CGVS I, p. 8, en CGVS II, p. 3). Het is immers twijfelachtig of u als illegaal in Algerije zonder problemen kan huwen met een Algerijnse vrouw. Dat u als illegaal in Algerije ook nog eens zonder problemen uw paspoort en geboorteakte hebt voorgelegd om uw huwelijk te kunnen laten registreren maakt dit eens te bevreemdend (CGVS II, p. 5). Door u op deze manier bij de Algerijnse autoriteiten aan te melden met uw paspoort zou u uw illegaal verblijf in Algerije ten aanzien van de autoriteiten immers net kenbaar maken én het risico op een eventuele uitzetting uit het land vergroten, hetgeen weinig aannemelijk is gelet op de door u beweerde precaire situatie in het land. Evenzeer is het zeer opmerkelijk dat de dochter die u met uw Algerijnse vrouw heeft officieel op uw naam geregistreerd staat én over de Algerijnse nationaliteit beschikt. Bovenstaande bevindingen doen twijfels rijzen bij uw bewering als illegaal in Algerije verbleven te hebben.

Voorts doen uw verklaringen over de stappen die u al dan niet ondernomen zou hebben om uw verblijf in Algerije te legaliseren en een verblijfsvergunning te bekomen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw illegaal verblijf in Algerije. Hoewel u beweert vier jaar illegaal in Algerije verbleven te hebben en dat uw illegaal verblijf de reden was voor uw vertrek uit Algerije (CGVS I, p. 11-12 en 21-22), is het hoogst frappant bijzonder weinig stappen ondernomen te hebben om uw verblijf in Algerije te legaliseren. Waar u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS aangeeft heel veel geprobeerd te hebben om een verblijfsstatuut te verkrijgen in Algerije (CGVS I, p. 12), geeft u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS aan enkel twee keer naar de Palestijnse ambassade te zijn geweest en eenmaal via uw huwelijk een verblijfsvergunning geprobeerd hebben te bekomen, wanneer u gevraagd wordt welke pogingen u allemaal ondernomen heeft om uw verblijf in Algerije te legaliseren (CGVS II, p. 6-7). Verder zou u gedurende uw vier jaar durende verblijf in Algerije geen andere pogingen ondernomen hebben en geeft u aan niet te weten waar u naar toe moest of hoe u het moest doen (CGVS II, p. 9). Daarenboven beweert u dan, wanneer u gevraagd wordt of u ooit naar de Algerijnse

autoriteiten bent gegaan voor het legaliseren van uw verblijf, dat dit niet mag en het te moeilijk is omdat u geen officiële documenten hebt (CGVS II, p. 7). Nochtans zijn de Algerijnse autoriteiten, én niet de Palestijnse ambassade, de bevoegde autoriteit voor het uitreiken van verblijfsdocumenten. In dat opzicht is het dan ook bijzonder opmerkelijk dat u voor het registreren van uw huwelijk wél zonder problemen uw identiteitsdocumenten kon voorleggen bij de Algerijnse autoriteiten, maar dat dit voor het legaliseren van uw verblijf en het aanvragen van een verblijfsvergunning niet zou kunnen of zelfs niet zou proberen. Van een persoon die gedurende een periode van vier jaar als illegaal in Algerije verbleef, waarbij verschillende rechten hem werden ontnomen en waarbij hij op elk moment vreesde te worden vastgehouden door de politie (CGVS I, p. 21-22, en CGVS II, p. 9-10), kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij meer stappen zou ondernemen om toch aan een verblijfsvergunning te geraken of dat hij op zijn minst tracht zich hier duidelijk over te informeren. Dat u dit nagelaten zou hebben, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw illegaal verblijf in Algerije.

Hoewel u verklaarde verschillende pogingen ondernomen te hebben om uw verblijf in Algerije te legaliseren, heeft u nooit een advocaat onder de arm genomen om u bij te staan in het legaliseren van uw verblijf en het aanvragen van een verblijfsvergunning (CGVS II, p. 7-8). Als reden hiervoor geeft u enkel aan dat het via een advocaat niet gaat lukken. Deze verklaring kan echter allesbehalve overtuigen, eens te meer daar u voor uw huwelijk wel een advocaat geraadpleegd had (CGVS II, p. 5 en 7). Dat u in het kader van uw verblijfsituatie nooit een advocaat heeft geraadpleegd relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden problemen in Algerije én doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijfsituatie in Algerije. Wanneer u bovendien gevraagd wordt of u ooit bepaalde organisaties aangesproken hebt en/of bij hen hulp hebt gevraagd voor het bekomen van documenten of een verblijfsvergunning, beweert u dat dit onmogelijk is en dergelijke organisaties in Algerije niet bestaan. Het is echter weinig waarschijnlijk dat er in Algerije geen organisaties zouden bestaan die u hadden kunnen bijstaan in uw procedure. Daarenboven geeft u zelf aan niet gezocht te hebben naar dergelijke organisaties (CGVS II, p. 8), hetgeen andermaal de ernst van de door u voorgehouden problemen relativeert én afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegaal verblijf in Algerije.

Tot slot dient hier ook nog bij opgemerkt te worden dat u geen enkel document voorlegt ter staving van de pogingen die u ondernomen heeft om uw verblijf in Algerije te legaliseren. De door u voorgelegde documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst en familiesamenstelling aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

U zou Algerije enkel en alleen verlaten hebben omdat u na het verstrijken van uw visum, dat slechts voor de eerste drie maanden geldig was, geen legaal verblijf had in Algerije, u er niet in geslaagd was om officiële documenten te bekomen en dat u vreesde omwille van deze reden gearresteerd te worden door de Algerijnse politie (CGVS, p. 21-22). De door u aangehaalde problemen die aanleiding gaven voor uw vertrek uit Algerije komen bijgevolg enkel en alleen voort uit uw vermeende illegaal verblijf in Algerije. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan uw vier jaar durende illegaal verblijf in Algerije, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Algerije, waaronder uw arrestatie en vasthouding van 2012.

Los van bovenstaande bevindingen, toont u evenmin aan dat u in de toekomst geen verblijfsstatuut voor Algerije zou kunnen bekomen. Zo bent u immers wettelijk gehuwd en heeft u een dochter met de Algerijnse nationaliteit en zou u mogelijk op basis hiervan Algerijnse verblijfsdocumenten kunnen bekomen.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande bevindingen moet worden vastgesteld dat u tot op heden geen duidelijkheid schept over de omstandigheden van uw verblijf in Algerije, uw eventuele verblijfsstatus ginds dan wel de redenen waarom u deze status zou verloren hebben en/of niet langer kan verlenen.

Zulks is evenwel van belang daar het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat bij voorbaat bepaald wordt in welk land de asielzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Het is immers dit land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag van een staatloze dient te worden uitgevoerd.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u van Palestijnse origine bent, noch dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Al-Bureij, Gaza, noch dat u daar geboren en getogen bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het

bijzonder, doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan bescherming aan internationale bescherming moet in voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als uw vertrek uit het land of de landen waar u voor uw komst naar België gewoonlijk verbleven heeft niet zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

U dient bijgevolg duidelijkheid te verschaffen over de omstandigheden van uw verblijf in Algerije, uw eventuele verblijfsstatus ginds, daar dit onontbeerlijk is om uit te sluiten dat u ingevolge uw verblijf in Algerije, en dit voor de indiening van uw asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar duurzame banden ontwikkeld heeft, dan wel er zich op een zodanige wijze feitelijk gevestigd dat dit land als uw land van gewoonlijk verblijf moet bestempeld worden. In voorkomend geval dient u immers aan te tonen dat u aldaar een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

Zelfs indien Algerije niet kan beschouwd worden als u land van gewoonlijk verblijf, ontslaat dit u niet van de plicht alsnog duidelijkheid te verschaffen over uw (verblijfs-)situatie aldaar. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan internationale bescherming indien u reeds in een eerste land van asiel - in casu Algerije - reële bescherming zou genieten, tenzij u elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die u reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat u niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Uit voorgaande blijkt evenwel genoegzaam dat u géénszins tegemoet komt aan de bewijslast en medewerkingsplicht die te dezen in beginsel bij u berusten, evenals dat u het door uw eigen toedoen onmogelijk maakt voor de Commissaris-generaal om een duidelijk zicht te krijgen op uw reële verblijfsituatie en uw eventuele nood aan internationale bescherming.

Door in dit verband herhaaldelijk en doelbewust incorrecte of misleidende gegevens te verstrekken, maakt u zulk een nood aan bescherming a fortiori geenszins aannemelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 1, A (2) en 1 D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting, waarna hij in een eerste onderdeel betoogt dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 1D tweede lid van de Vluchtelingenconventie valt in de mate dat hij de bijstand van UNRWA heeft genoten in Gaza en dat hij omwille van de onmogelijke terugkeer naar het mandaatgebied van rechtswege als vluchteling moet worden erkend. Verzoeker wijst er in dit verband op dat het Hof van Justitie in het arrest Bolbol heeft bepaald dat het ‘aanknopingspunt’ met de uitsluitingsgrond van artikel 12, eerste lid, a) van de Kwalificatierichtlijn de effectieve verlening van bijstand door UNRWA is, bijstand die op voldoende wijze is bewezen door een registratie: “51. *Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke*

als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten.

52. *Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren.” (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevandorlasi es Allampolgarsagi Hivatal).* Verzoeker verwijst naar zijn eerdere verklaringen, waaruit blijkt dat hij een verblijfsrecht had in de Gazastrook, dat hij bij UNRWA geregistreerd was en dat hij bijstand van UNRWA verkreeg (gehoorverslag CGVS dd. 31.01.2017, p. 15). Hij ging naar een UNRWA-school (gehoorverslag CGVS dd. 31.01.2017, p. 13) en kon medische zorgen van UNRWA genieten. Daarnaast blijkt uit zijn verklaringen dat hij en zijn gezin voedselhulp kregen (gehoorverslag CGVS dd. 31.01.2017, p. 15). Het feit dat hij na zijn vertrek uit het UNRWA mandaatgebied in een ander land verbleef wijzigt naar mening van verzoeker geenszins het besluit dat, aangezien hij daadwerkelijk in het verleden op de bijstand van UNRWA kon rekenen, zijn asielaanvraag dient onderzocht te worden in het licht van artikel 1D van het Verdrag van Genève, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar rechtspraak van deze Raad, waar de nood aan bescherming van een Palestijnse asielzoeker werd beoordeeld op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, niettegenstaande het feit dat de betrokkene voor jaren een gewone verblijfplaats had buiten het UNRWA mandaatgebied vooraleer een asielaanvraag in te dienen in België (RvV nr. 195.616 van 27 november 2017). Zijn nood aan bescherming moet dan ook worden geëvalueerd aan de hand van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, dat in een automatische erkenning voorziet voor Palestijnse vluchtelingen wanneer zij niet meer van de bijstand van UNRWA kunnen genieten, aldus verzoeker, die vervolgens wijst op de onmogelijkheid tot terugkeer naar de Gazastrook. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Territoires Palestiniens - Gaza. Retour dans la bande de Gaza” van 8 mei 2017) blijkt immers dat er vandaag geen effectieve mogelijkheid is om via Rafah terug te keren naar Gaza. Dit werd ook reeds bevestigd in rechtspraak van deze Raad (RvV nr. 190.280 van 31 juli 2017). Verzoeker stelt dat de verzoeningsovereenkomst tussen Hamas en Fatah niets heeft veranderd aan de blokkade. Zoals blijkt uit een persbericht van Le Monde van 17 november 2017 (stuk 7 toegevoegd aan het verzoekschrift) is de grensovergang in Rafah nog steeds gesloten. Zelfs als de grensovergang mogelijk was, *quod non in casu*, blijkt uit een getuigschrift van een asielzoeker die zijn reisweg vanuit Gaza beschrijft en dat werd gepubliceerd in een persbericht van Le Soir getiteld “De Gaza au Caire: le passage de l'enfer” van 30 november 2017 (stuk 6 toegevoegd aan het verzoekschrift) dat de reisweg in Egypte uiterst gevaarlijk blijft. Aangezien een (veilige) terugkeer naar de Gazastrook praktisch gezien onmogelijk blijkt te zijn dient te worden vastgesteld dat verzoeker verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat hij dus van rechtswege als vluchteling moet worden erkend. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat hij zich in een situatie van ernstig onveiligheid bevond die hem heeft gedwongen Gaza te verlaten. Tijdens zijn gehoor heeft hij op gedetailleerde wijze zijn problemen met Hamas in Gaza uitgelegd. Hij werd als spion en verrader beschuldigd omdat hij aan de groepering meerdere keren had gevraagd om te stoppen om raketten te schieten naar Israël vanuit zijn wijk. De leden van Hamas vielen hen regelmatig lastig. Dit zijn ernstige aanwijzingen dat hij zich, voor zijn vertrek uit het UNRWA mandaatgebied, in een situatie van persoonlijke onveiligheid bevond, aldus verzoeker, die andermaal benadrukt dat hij met toepassing van artikel 1D alinea 2 van het Vluchtelingenverdrag van rechtswege als vluchteling moet worden erkend en dat geen bijkomende beoordeling dient te worden gemaakt in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. Hij verwijst te dezen nog naar rechtspraak van de Raad waarin deze principes worden bevestigd en besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn asielaanvraag niet op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht. Hij licht toe: *“In acht genomen wat voorafgaat, is verwerende partij onzorgvuldig tewerk gegaan en heeft op een gebrekkige motivering de bestreden beslissing doen steunen ten aanzien van volgende elementen:*

- *Er werd geen beoordeling verricht van de redenen waarom de verzoeker het UNRWA mandaatgebied heeft verlaten en of hij zich bevondt in een situatie van ernstig onveiligheid die hem heeft gedwongen Gaza te verlaten;*
- *Er werd geen beoordeling verricht van de mogelijkheid voor verzoeker om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA in de Gazastrook;*
- *Er werd geen beoordeling verricht van de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet;*

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de commissaris-generaal geen gebruik heeft gemaakt van al de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de COI Focus: Territoires palestiniens Gaza - Retour dans la bande de Gaza.

Volledigheidshalve dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing zeer onduidelijk is aangezien verwerende partij beslist aan de ene kant dat er geen onderzoek dient te worden verricht in de zin van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet maar toch verklaart verwerende partij dat "er is immers geen nood aan internationale bescherming als uw vertrek uit het land of de landen waar u voor uw komst naar België gewoonlijk verbleven heeft niet zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.".

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend gelet op het risico op refoulement in zijn voormalig land van verblijf (Algerije) en gezien de mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst (Gaza).

Wat betreft Gaza, is het naar mening van verzoeker duidelijk dat hij in geval van terugkeer een reëel risico zou lopen op vervolgingsdaden in de zin van de Vluchtelingenconventie of tenminste ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar alle vermelde bronnen in het arrest nr. 182.381 van 16 februari 2017 waar de Raad het volgende heeft geoordeeld:

"De Raad leest in de informatie vevat in het administratief dossier en toegevoegd aan de verweernota dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de "Operatie Beschermd Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al bijna tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt. Integendeel, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt-het-vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan en dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een "kruitvat" waar twee miljoen Palestijnen "gevangen zijn in een humanitaire tragedie". De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza." De omstandigheden in de Gazastrook blijken zo ernstig te zijn om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, deze vaststelling gelden ook voor de subsidiaire beschermingsstatus, aldus nog verzoeker.

Met betrekking tot Algerije, verwijst verzoeker naar de slechte opvangvoorziening voor vluchtelingen en het feit dat het land heel weinig geneigd is om vluchtelingen op te vangen en te beschermen tegen refoulement. Onder verwijzing naar de stukken 3, 4 en 5 toegevoegd aan het verzoekschrift, merkt verzoeker op dat in december 2016 duizenden vreemdelingen van de Sahara naar opvangvoorzieningen in Tamanrasset gestuurd werden die totaal onvoldoende zijn en waar de toegang tot de asielprocedure zoek is, dat praktijken van misbruik en slechte behandelingen van de migranten gangbaar waren en dat de hoogste adviseur van president Bouteflika op 10 juli 2017 verklaard heeft dat vreemdelingen de bron waren van criminaliteit en drugshandel en dat dit onaanvaardbaar was voor de Algerijnse bevolking. In zulke omstandigheden staat het volgens verzoeker vast dat hij als vreemdeling van Palestijnse afkomst in Algerije geen gewaarborgd recht heeft op bescherming tegen vervolgingsdaden of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet die hij in Gaza zou lopen en dat het risico op *refoulement* als serieus moet worden beschouwd. Vervolgens betwist verzoeker het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou zijn illegaal verblijf in Algerije ongeloofwaardig zijn. Hij formuleert zijn verweer als volgt: *"Verzoeker erkent dat het bevreemdend is dat hij — als vreemdeling die niet over een verblijfstitel beschikt — legaal kon trouwen met een Algerijnse vrouw. Maar recent vermag verzoeker van zijn vrouw dat hun huwelijk niet werd erkend door de locale gouverneur omdat hij een vreemdeling van Palestijnse afkomst is. Als zij*

samen hebben kunnen trouwen in Algerije blijkt het toch dat de legale gevolgen van het huwelijk – waaronder een verblijfsstatuut voor verzoeker te bekomen – geenszins vanzelfsprekend zijn.

Verwerende partij verwijt aan verzoeker de weinige stappen die hij heeft ondernomen om zijn verblijf in Algerije te legaliseren tijdens de vier jaren van zijn verblijf. Het is inderdaad zo dat de Algerijnse autoriteiten bevoegd zijn om een verblijfsdocument om op hun grondgebied legaal te verblijven uit te reiken maar op voorrand moest verzoeker een document bekomen van de Palestijnse ambassade dat hij in gevaar zou zijn in zijn regio van herkomst. De Palestijnse autoriteiten hebben hen deze attest nooit bezorgd. Daarom was het voor verzoeker zinloos om zich naar de Algerijnse autoriteiten voor te stellen en de risico verhogen dat hij betrappt zou zijn omwille van zijn illegaal statuut. Daarom kan hij ook geen tastbaar bewijs voorleggen van de stappen die hij heeft ondernomen.

De veronderstelling dat verzoeker in de toekomst een verblijfsstatuut in Algerije zou kunnen bekomen en legaal op het grondgebied zou kunnen verblijven is een veronderstelling die op geen enkel concrete gegevens rust.

Het is geenszins evident dat verzoeker een reisdocument of een 'laissez-passer' van de Algerijnse autoriteiten zou kunnen bekomen om naar zijn voormalige land van verblijf terug te keren. In lijn met de medewerkingsplicht die op de asielinstanties rust in deze materie, en met hulp van de Dienst Vreemdelingenzaken, had verwerende partij gemakkelijk verzoekers' effectieve mogelijkheden tot legaal terugkeer kunnen verifiëren vooraleer deze element als

Hoewel het in de eerste plaats de taak is van de asielzoeker om zijn nood aan bescherming aannemelijk te maken, artikel 4,1 van de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in artikel 27 van het procedure KB van het CGVS, werd door het Hof van Justitie geïnterpreteerd als dat er in hoofde van de lidstaten een medewerkingsplicht bestaat bij de feitenvaststelling ((HvJ 22 november 2012, MM / Ierland nr. C-277-11, § 65-66; zie ook RvV 31 mei 2013, nr. 104.137, RvV nr. 119 223 van 20 februari 2014, zie ook RvV nr 11 984 van 15 oktober 2013, RvV arrest nr 99 380 van 21 maart 2013).

De redenen die in de bestreden beslissing naar voren werden gebracht om de illegaal verblijf van verzoeker in Algerije in vraag te stellen zijn niet serieus en moeten door Uw Raad worden verworpen.”

In een derde onderdeel argumenteert verzoeker dat Algerije geenszins als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd. Verzoeker wijst erop dat aan de toepassing van het begrip 'eerste land van asiel' strenge voorwaarden gekoppeld zijn die geenszins werden onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: “In de Belgische wet, meer bepaald artikel 48/5, §4, van de Vreemdelingenwet, zijn er twee alternatieve invullingen van het begrip 'eerste land van asiel' : ofwel beschikt de asielzoeker er over de vluchtelingenstatus conform de Conventie van Genève, inclusief de eraan ontleende bescherming, ofwel geniet hij er van 'voldoende' bescherming (CBAR-BCHV, 'Biedt India 'reële bescherming aan tibetanen?', maart 2014).

In haar verwijzing naar artikel 38, lid 1 van de Procedurerichtlijn - dat de toepassing van het concept 'veilig derde land' omschrijft — geeft de Europese bepaling op zijn minst een indicatie van de invulling die lidstaten zouden 'kunnen' geven aan het concept 'voldoende bescherming':

“De lidstaten mogen het begrip "veilig derde land" alleen toepassen indien de bevoegde autoriteiten zich ervan hebben vergewist dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld:

- a) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging;
- b) er bestaat geen risico op ernstige schade in de zin van Richtlijn 2011/95/EU;
- c) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd;
- d) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en
- e) de mogelijkheid bestaat om om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.”

Voor de asielzoeker die er niet formeel als vluchteling erkend werd, noch een beschermingsstatus geniet conform de Conventie van Genève, kan volgens deze richtlijnen een derde land dus alsnog als eerste land van asiel beschouwd worden onder een aantal cumulatieve voorwaarden (die samen een 'voldoende bescherming' uitmaken), waaronder de 'mogelijkheid' om dergelijke vluchtelingenstatus aan te vragen en de eraan gekoppelde bescherming te ontvangen.

Algerije heeft de Vluchtelingenverdrag ondertekend maar niet geratificeerd. Daarom zou verzoeker onmogelijk een internationale bescherming kunnen vragen in Algerije, laat staan als vluchteling worden erkend.

Bovendien, hebben Algerijnse autoriteiten zich al schuldig gemaakt aan refoulement van vreemdelingen van de Sahara zonder enige toegang tot een asielprocedure te waarborgen (Zie hieronder).

Deze elementen werden geenzins onderzocht door het CGVS vooraleer te besluiten dat Algerije — subsidiair — als 'eerste land van asiel' zou kunnen worden beschouwd. Zulke onzorgvuldige handelswijze kan niet door Uw Raad worden bevestigd.

Uit het geheel van wat voorafgaat is verzoeker van mening dat verweerende partij niet op een serieuze wijze heeft onderzocht of Algerije als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5 §4 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "*Algérie: pour le chef de la diplomatie, mes migrants sont une menace*" van RFI van 11 juli 2017, het artikel "*Migrants expulsés d'Algérie: l'explication des autorités sur l'opération*" van RFI van 8 december 2016, het artikel "*La situation des migrants subsahariens ressemble à un véritable calvaire en Algérie*" van RFI van 9 december 2016, het artikel "*De Gaza au Caire: passage par l'enfer*" van Le Soir van 30 november 2017 en het artikel "*A Gaza, les grilles du point de passage de Rafah sont restées closes*" van Le Monde van 16 november 2017.

Op 26 april 2018 maakt verweerende partij aan de Raad een schriftelijk verslag over met als bijlage de COI Focus "*Algerie. Situation des Palestiniens*" van 26 maart 2018.

Op 3 mei 2018 maakt verzoekende partij aan de Raad een replieknota over, waarin hij zijn opmerkingen formuleert op voornoemd schriftelijk verslag en de bijgevoegde informatie.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij vanaf oktober 2011 tot voor zijn komst naar België in Algerije verbleven heeft, dit land zich buiten het mandaatgebied van UNWRA bevindt, bijgevolg dient besloten te worden dat hij niet heeft aangetoond dat hij kort vóór het indienen van zijn asielaanvraag in België de bijstand van UNRWA genoten heeft, hij bijgevolg niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, (ii) weinig tot geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde illegaal verblijf in Algerije daar (1) het hoogst bevreemdend is dat hij ondanks zijn illegaal verblijf in Algerije in 2014 toch wettelijk, voor de rechtbank, kon huwen met zijn Algerijnse vrouw, het feit dat hij als illegaal in Algerije ook nog eens zonder problemen zijn paspoort en geboorteakte heeft voorgelegd om zijn huwelijk te laten registreren dit eens te bevreemdend maakt daar hij op deze manier zijn illegaal verblijf in Algerije ten aanzien van de autoriteiten immers net kenbaar zou maken en het risico op een eventuele uitzetting uit het land zou vergroten en het evenzeer opmerkelijk is dat de dochter die hij met zijn Algerijnse vrouw heeft officieel op zijn naam geregistreerd staat én over de Algerijnse nationaliteit beschikt, (2) zijn verklaringen over de stappen die hij al dan niet ondernomen zou hebben om zijn verblijf in Algerije te legaliseren en een verblijfsvergunning te bekomen verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn illegaal verblijf in Algerije, zoals uitvoerig wordt toegelicht, en hij geen enkel document voorlegt ter staving van de pogingen die hij ondernomen heeft om zijn verblijf in Algerije te legaliseren, (iii) de door hem aangehaalde problemen die aanleiding gaven voor zijn vertrek uit Algerije enkel en alleen voortkomen uit zijn vermeende illegaal verblijf in Algerije, waaraan echter geen geloof kan worden gehecht zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde redenen voor zijn vertrek, waaronder zijn arrestatie en vasthouding in 2012, (iv) hij, los van bovenstaande bevindingen, evenmin aantoonde dat hij in de toekomst geen verblijfsstatuut voor Algerije zou kunnen bekomen, gelet op het feit dat hij er wettelijk gehuwd is en een dochter met de Algerijnse nationaliteit heeft, (v) hij, gelet op het voorgaande, tot op heden geen duidelijkheid schept over de omstandigheden van zijn verblijf in Algerije, zijn eventuele verblijfsstatus ginds dan wel de redenen waarom hij deze status zou verloren hebben en/of niet langer kan verlengen, en hij het aldus door zijn eigen toedoen onmogelijk maakt voor de commissaris-generaal om een duidelijk zicht te krijgen op zijn reële verblijfssituatie en zijn eventuele nood aan internationale bescherming en (vi) de door hem voorgelegde documenten enkel zijn identiteit, herkomst en familiesamenstelling aantonen, elementen welke niet in twijfel worden getrokken.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 november 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat aan verzoekers identiteit en (oorspronkelijke) afkomst uit de Gazastreek in de bestreden beslissing op zich niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

Artikel 1D sluit alleen personen die “thans bescherming of bijstand genieten” van een ander orgaan of andere instelling van de Verenigde Naties dan de UNHCR, uit van de werkingssfeer van dit verdrag. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 17 juni 2010, C-31/09) dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1D van het Verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (§ 51). In El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal verduidelijkte het Hof dat artikel 1D moet worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat, voor zover die bijstand evenwel niet is opgehouden in de zin van het tweede lid (§ 52).

In casu blijkt uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten dat hij van oktober 2011 tot juli 2015 in Algerije heeft verbleven, waar hij huwde en een gezin stichtte. Dit land bevindt zich buiten het mandaatgebied van UNRWA. Er kan aldus geenszins worden gesteld dat verzoeker kort vóór het indienen van zijn asielaanvraag in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. De uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift omtrent het toepassingsgebied van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is *in casu* dan ook niet dienstig. In zoverre verzoeker ter staving van zijn betoog nog verwijst naar rechtspraak van deze Raad, waar de nood aan bescherming van een Palestijnse asielzoeker werd beoordeeld op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, niettegenstaande het feit dat de betrokkene voor jaren een gewone verblijfplaats had buiten het UNRWA mandaatgebied vooraleer een asielaanvraag in te dienen in België (RvV nr. X van 27 november 2017), dient te worden benadrukt dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben en dat bovendien elke asielaanvraag op individuele basis en op eigen merites onderzocht dient te worden, rekening houdend met individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het

ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Daarenboven laat verzoeker na met concrete elementen aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt.

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn*

politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.7. Uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten blijkt dat hij op 5 oktober 2011 op legale wijze via Egypte naar Algerije is gereisd, waar hij in de bouwsector heeft gewerkt, de eerste drie maanden legaal, daarna in het zwart (administratief dossier, stuk 12, p. 11 en p. 13). In 2015 huwde hij er met H.B., die over de Algerijnse nationaliteit beschikt en met wie hij een dochter heeft, die tevens de Algerijnse nationaliteit bezit (administratief dossier, stuk 12, p. 7-8 en stuk 6, p. 3 en p. 9). Verzoeker beweert dat hij slechts drie maanden legaal in Algerije heeft verbleven en dat hij na het verstrijken van de geldigheid van zijn visum (drie maanden) in de illegaliteit is terechtgekomen (administratief dossier, stuk 12, p. 11-12 en stuk 6, p. 6-10). Naar het oordeel van de Raad kan aan verzoekers verklaringen in dit verband echter niet het minste geloof worden gehecht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen: *“Vooreerst is het hoogst bevreemdend dat u ondanks uw illegaal verblijf in Algerije in 2014 toch wettelijk, voor de rechtbank, kon huwen met uw Algerijnse vrouw (CGVS I, p. 8, en CGVS II, p. 3). Het is immers twijfelachtig of u als illegaal in Algerije zonder problemen kan huwen met een Algerijnse vrouw. Dat u als illegaal in Algerije ook nog eens zonder problemen uw paspoort en geboorteakte hebt voorgelegd om uw huwelijk te kunnen laten registreren maakt dit eens te bevreemdend (CGVS II, p. 5). Door u op deze manier bij de Algerijnse autoriteiten aan te melden met uw paspoort zou u uw illegaal verblijf in Algerije ten aanzien van de autoriteiten immers net kenbaar maken én het risico op een eventuele uitzetting uit het land vergroten, hetgeen weinig aannemelijk is gelet op de door u beweerde precaire situatie in het land. Evenzeer is het zeer opmerkelijk dat de dochter die u met uw Algerijnse vrouw heeft officieel op uw naam geregistreerd staat én over de Algerijnse nationaliteit beschikt. Bovenstaande bevindingen doen twijfels rijzen bij uw bewering als illegaal in Algerije verbleven te hebben.*

Voorts doen uw verklaringen over de stappen die u al dan niet ondernomen zou hebben om uw verblijf in Algerije te legaliseren en een verblijfsvergunning te bekomen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw illegaal verblijf in Algerije. Hoewel u beweert vier jaar illegaal in Algerije verbleven te hebben en dat uw illegaal verblijf de reden was voor uw vertrek uit Algerije (CGVS I, p. 11-12 en 21-22), is het hoogst frappant bijzonder weinig stappen ondernomen te hebben om uw verblijf in Algerije te legaliseren. Waar u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS aangeeft heel veel geprobeerd te hebben om een verblijfsstatuut te verkrijgen in Algerije (CGVS I, p. 12), geeft u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS aan enkel twee keer naar de Palestijnse ambassade te zijn geweest en eenmaal via uw huwelijk een verblijfsvergunning geprobeerd hebben te bekomen, wanneer u gevraagd wordt welke pogingen u allemaal ondernomen heeft om uw verblijf in Algerije te legaliseren (CGVS II, p. 6-7). Verder zou u gedurende uw vier jaar durende verblijf in Algerije geen andere pogingen ondernomen hebben en geeft u aan niet te weten waar u naar toe moest of hoe u het moest doen (CGVS II, p. 9). Daarenboven beweert u dan, wanneer u gevraagd wordt of u ooit naar de Algerijnse autoriteiten bent gegaan voor het legaliseren van uw verblijf, dat dit niet mag en het te moeilijk is omdat u geen officiële documenten hebt (CGVS II, p. 7). Nochtans zijn de Algerijnse autoriteiten, én niet de Palestijnse ambassade, de bevoegde autoriteit voor het uitreiken van verblijfsdocumenten. In dat

opzicht is het dan ook bijzonder opmerkelijk dat u voor het registreren van uw huwelijk wél zonder problemen uw identiteitsdocumenten kon voorleggen bij de Algerijnse autoriteiten, maar dat dit voor het legaliseren van uw verblijf en het aanvragen van een verblijfsvergunning niet zou kunnen of zelfs niet zou proberen. Van een persoon die gedurende een periode van vier jaar als illegaal in Algerije verbleef, waarbij verschillende rechten hem werden ontzegd en waarbij hij op elk moment vreesde te worden vastgehouden door de politie (CGVS I, p. 21-22, en CGVS II, p. 9-10), kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij meer stappen zou ondernemen om toch aan een verblijfsvergunning te geraken of dat hij op zijn minst tracht zich hier duidelijk over te informeren. Dat u dit nagelaten zou hebben, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw illegaal verblijf in Algerije.

Hoewel u verklaarde verschillende pogingen ondernomen te hebben om uw verblijf in Algerije te legaliseren, heeft u nooit een advocaat onder de arm genomen om u bij te staan in het legaliseren van uw verblijf en het aanvragen van een verblijfsvergunning (CGVS II, p. 7-8). Als reden hiervoor geeft u enkel aan dat het via een advocaat niet gaat lukken. Deze verklaring kan echter allesbehalve overtuigen, eens te meer daar u voor uw huwelijk wel een advocaat geraadpleegd had (CGVS II, p. 5 en 7). Dat u in het kader van uw verblijfssituatie nooit een advocaat heeft geraadpleegd relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden problemen in Algerije én doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijfssituatie in Algerije. Wanneer u bovendien gevraagd wordt of u ooit bepaalde organisaties aangesproken hebt en/of bij hen hulp hebt gevraagd voor het bekomen van documenten of een verblijfsvergunning, beweert u dat dit onmogelijk is en dergelijke organisaties in Algerije niet bestaan. Het is echter weinig waarschijnlijk dat er in Algerije geen organisaties zouden bestaan die u hadden kunnen bijstaan in uw procedure. Daarenboven geeft u zelf aan niet gezocht te hebben naar dergelijke organisaties (CGVS II, p. 8), hetgeen andermaal de ernst van de door u voorgehouden problemen relativeert én afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegaal verblijf in Algerije.

Tot slot dient hier ook nog bij opgemerkt te worden dat u geen enkel document voorlegt ter staving van de pogingen die u ondernomen heeft om uw verblijf in Algerije te legaliseren. De door u voorgelegde documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst en familiesamenstelling aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Immers, waar hij erkent dat het bevreemdend is dat hij, als vreemdeling die niet over een verblijfstitel beschikt, legaal kon trouwen met een Algerijnse vrouw doch stelt dat hij recent van zijn echtgenote heeft vernomen dat hun huwelijk niet werd erkend door de lokale gouverneur omdat hij een vreemdeling van Palestijnse afkomst is, komt hij niet verder dan loutere *post factum* beweringen die niet de minste steun vinden in het administratief dossier en die niet met het minste begin van bewijs worden gestaafd. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Algerije wettelijk is gehuwd, dat hij van de rechtbank een huwelijkscontract ontving en dat hij op basis van dit huwelijkscontract van de gemeente een familieboekje heeft gekregen (administratief dossier, stuk 12, p. 8 en stuk 6, p. 3-4). Uit deze verklaringen en de door verzoeker voorgelegde documenten blijkt aldus ontegensprekelijk dat zijn huwelijk wel degelijk door de Algerijnse autoriteiten wordt erkend. Dat verzoeker pas recent, nadat hij geconfronteerd werd met een negatieve beslissing, zou hebben vernomen dat zijn huwelijk niet wordt erkend door de lokale gouverneur, kan dan ook niet in alle ernst en redelijkheid worden aangenomen.

Verzoeker beweert voorts in het verzoekschrift dat hij een document van de Palestijnse ambassade diende te bekomen waarin wordt geattesteerd dat hij in gevaar zou zijn in zijn regio van herkomst alvorens hij zich kon richten tot de Algerijnse autoriteiten om zijn verblijf te legaliseren. De Palestijnse autoriteiten hebben hem echter nooit een dergelijk attest bezorgd zodat het voor verzoeker naar eigen zeggen zinloos was om zich te richten tot de Algerijnse autoriteiten en zo het risico te verhogen dat hij zou betrappt worden in illegaal verblijf. Nochtans heeft verzoekers zich blijkens zijn verklaringen meermaals als beweerde illegaal kenbaar gemaakt bij de Algerijnse autoriteiten. Een eerste maal door wettelijk voor de rechtbank te huwen met een Algerijnse vrouw, bij welke gelegenheid hij zijn paspoort en geboorteakte heeft voorgelegd. Van de rechtbank verkreeg hij een huwelijkscontract en op basis hiervan werd hem door de gemeente een familieboekje afgeleverd (administratief dossier, stuk 6, p. 3-5). Uit zijn verklaringen en de door hem voorgelegde geboorteakte van zijn dochter, die de Algerijnse nationaliteit bezit, blijkt bovendien dat verzoeker zijn dochter officieel op zijn naam heeft laten registreren (administratief dossier, stuk 6, p. 3). Hij verklaarde voorts dat hij en zijn echtgenote samen naar de gemeente zijn geweest in een poging om een verblijfsvergunning op basis van zijn huwelijk te

verkrijgen doch hiervoor een huurcontract en een werkcontract werd gevraagd (administratief dossier, stuk 6, p. 9). Gelet op deze verklaringen en de door hem voorgelegde documenten die hem werden afgeleverd door de Algerijnse autoriteiten (huwelijksakte/contract, familieboekje, geboorteakte van zijn dochter A.), kan verzoeker bezwaarlijk ernstig volhouden dat hij zich niet tot de Algerijnse autoriteiten durfde te wenden om zijn verblijf te legaliseren “omdat hij geen officiële documenten heeft”, zoals hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, stuk 6, p. 7) of omdat de Palestijnse ambassade heeft nagelaten om hem een document te bezorgen waarin wordt geattesteerd dat hij in gevaar zou zijn in zijn regio van herkomst, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift. Dat verzoeker geen risico wilde lopen om door de Algerijnse autoriteiten betrapt te worden in illegaal verblijf, blijkt immers allerminst uit zijn gedragingen (wettelijk huwelijk, registratie dochter, aanvraag verblijfsvergunning bij de gemeente). Verzoeker komt overigens met een andere versie van de feiten waar hij in het verzoekschrift beweert dat hij een document van de Palestijnse ambassade diende te bekomen waarin wordt geattesteerd dat hij in gevaar zou zijn in zijn regio van herkomst alvorens hij zich kon richten tot de Algerijnse autoriteiten om zijn verblijf te legaliseren. In zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd in de loop van de administratieve procedure en waar hij het wel had over de hulp die hij heeft gevraagd aan de Palestijnse ambassade om zijn verblijf in Algerije te legaliseren, heeft verzoeker immers op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van een dergelijke vereiste. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 31 januari 2017 verklaarde verzoeker slechts: “(...) *zelfs tijdens mijn huwelijk heb ik geen officiële documenten aangevraagd. Ze zeiden “de voorwaarde is dat je terug naar Gaza keert en dan aanvraagt”. Dan zou het wel lukken om bewijsdocumenten via je huwelijk te krijgen. Maar ik kan niet naar Gaza toe gaan.*” (administratief dossier, stuk 12, p. 22). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde hij dan weer **“Heeft u pogingen ondernomen om uw verblijf in Algerije te legaliseren? Ik heb een poging ondernomen, ik heb geld betaald en het lukte niet. Zelfs via de ambassade. Ik moest Algerije verlaten en opnieuw terugkomen. Ik heb voorgesteld om naar Tunesië te gaan en terug te keren, maar zij waren niet akkoord, enkel via Egypte. Via Egypte betekent dat ze mij zouden terugsturen naar Gaza. (...) Ik ben naar de ambassade geweest. Sowieso moest het via de ambassade zijn. Ik heb hulp gevraagd van de ambassade. Zij hebben mij letterlijk gezegd “de enige mogelijkheid is Algerije verlaten en naar Egypte terug te keren”. (...) **Waarom was de enige mogelijkheid via Egypte? Omdat ik vorige keer via Egypte kwam en illegaal bleef. Gezien dat ik geen verblijfsvergunning had in Algerije moest ik terugkeren naar het land van vorige keer, ik mocht niet naar Tunesië of een ander land.**”** (administratief dossier, stuk 6, p. 6-7). Verzoeker werd vooral tijdens het tweede persoonlijk onderhoud meermaals bevroegd over de verschillende pogingen die hij heeft ondernomen om zijn verblijf in Algerije te legaliseren. In zijn antwoorden komt steeds opnieuw naar voor dat de enige mogelijkheid was om het land te verlaten en nadien terug te keren (administratief dossier, stuk 6, p. 6-8) en heeft hij het nergens over een attest dat door de ambassade moest worden afgeleverd. Zoals blijkt uit het voorgaande spreekt verzoeker zich niet alleen tegen over het land naar waar hij dan wel diende terug te keren, Gaza dan wel Egypte, bovendien valt zijn verklaring tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat hij zelfs tijdens zijn huwelijk geen officiële documenten heeft aangevraagd niet te rijmen met hoger aangehaalde verklaringen dat hij en zijn echtgenote samen naar de gemeente zijn geweest in een poging om een verblijfsvergunning op basis van zijn huwelijk te verkrijgen doch hiervoor een huurcontract en een werkcontract werd gevraagd (administratief dossier, stuk 6, p. 9). Het hoeft geen betoog dat het geheel van voorgaande incoherenties in zijn verklaringen verzoekers geloofwaardigheid allerminst ten goede komt en verdere twijfels doet rijzen bij zijn bewering als zou hij als illegaal in Algerije verbleven hebben.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoeker ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij op 5 oktober 2011 naar Algerije is gegaan, dat hij hiervoor een visum had bekomen met een geldigheidsduur van drie maanden, dat Algerije behalve Soedan het enige land was dat hem een visum wilde afleveren en dat dergelijk visum verplicht was. Hij voegde hieraan toe *“Het duurde voor mij twee jaar om aan een Algerijns visum te geraken, wij krijgen geen visum als Palestijn.”* (administratief dossier, stuk 12, p. 11 en p. 19). Deze verklaringen dragen bij tot zijn algehele ongeloofwaardigheid. Immers, uit de informatie toegevoegd aan het aan de Raad op 26 april 2018 overgemaakte schriftelijk verslag (COI Focus *“Algerie. Situation des Palestiniens”* van 26 maart 2018), blijkt dat een visum voor Palestijnen pas vereist is sinds maart 2014 en Palestijnen voordien zeer gemakkelijk het land konden betreden op basis van een coördinatie tussen de Palestijnse ambassade en de veiligheidsdiensten. De enige vereiste was dat de naam van de persoon in kwestie gesignaleerd werd op de luchthaven. Bij binnenkomst werd een inreisstempel in het paspoort geplaatst, zonder visum (p. 6). Gelet op deze objectieve informatie, waaruit blijkt dat verzoeker in 2011 geen visum behoeft voor binnenkomst in Algerije, die door verzoeker niet met andersluidende informatie wordt ontkracht en die ook wordt bevestigd door de vermeldingen in verzoekers paspoort, dat wel een inreisstempel van 5 oktober 2011 doch geen visum bevat, moeten ook verzoekers verklaringen

“Wanneer was u de laatste keer naar de Palestijnse ambassade geweest? In 2015, wanneer concreet weet ik niet. Wanneer de eerste keer? Na mijn aankomst in Algerije. Eerste keer twee dagen na mijn aankomst in Algerije. Normaal gezien, wie het visum geregeld had moest het opnieuw regelen maar heeft het niet gedaan.” (administratief dossier, stuk 6, p. 7) volstrekt ongeloofwaardig worden geacht.

Verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over de wijze waarop hij naar Algerije is gereisd, over de omstandigheden van zijn verblijf in Algerije, omtrent zijn pogingen (of het gebrek daaraan) om een verblijfsvergunning te verkrijgen en over de manier waarop hij er, als beweerde illegaal, in geslaagd is om wettelijk te huwen en zijn Algerijnse dochter op zijn naam te laten registreren, alsook zijn nalaten om documenten voor te leggen aangaande zijn statuut in Algerije en de pogingen die hij heeft ondernomen om zijn verblijf in Algerije te legaliseren, doen de Raad besluiten dat hij informatie aangaande zijn verblijf en verblijfsstatus in Algerije verborgen wenst te houden. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en mede gelet op voormelde landeninformatie, waaruit blijkt dat het in de periode dat verzoeker naar Algerije is gereisd, het jaar 2011, zeer eenvoudig was voor Palestijnen om het land te betreden en er te verblijven, dat de wet betreffende de voorwaarden voor de toegang tot, het verblijf op, en het verkeer van vreemdelingen op het Algerijnse grondgebied voorziet in twee types verblijfsvergunningen, dat de verblijfsvergunning van twee jaar, dewelke kan verlengd worden, de courant gebruikte is en bestemd is voor studenten en werknemers, dat de verblijfsvergunning met een geldigheidsduur van tien jaar pas sinds 4 à 5 jaar bestaat en men hier heden enkel voor in aanmerking komt indien men gehuwd is met een Algerijns onderdaan en een gezin heeft in Algerije, wat in *casu* het geval is, slaagt verzoeker er niet in de Raad te overtuigen van zijn illegale verblijfsstatus in Algerije. Daar verzoeker bijna vier jaar onafgebroken in Algerije heeft gewoond en gewerkt, hij er wettelijk in het huwelijk is getreden en er een gezin heeft gesticht, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker in Algerije duurzame banden heeft ontwikkeld zodat dit land naar het oordeel van de Raad als zijn land van gewoonlijk verblijf dient te worden bestempeld. Dienvolgens dient verzoekers vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Algerije en is de uiteenzetting in het verzoekschrift (met verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, naar de stukken 6 en 7 toegevoegd aan het verzoekschrift en naar rechtspraak van deze Raad) omtrent de onmogelijkheid tot terugkeer naar de Gazastrook *in casu* niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de verwijzing in het verzoekschrift naar de problemen die verzoeker naar eigen zeggen in Gaza heeft ondervonden met Hamas en naar de erbarmelijke leefomstandigheden in de Gazastrook.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in 2015 besloot om Algerije te verlaten omwille van zijn leven in de illegaliteit. Om die reden werd hij blijkens zijn verklaringen in 2012 gearresteerd door nationale agenten en voor drie dagen vastgehouden, waarna hij ook een boete diende te betalen. Men had hem een korte periode gegeven om regelingen te treffen maar verzoeker was er naar eigen zeggen niet in geslaagd om zijn documenten in orde te brengen. Daarom vreesde hij constant om opnieuw aangehouden te worden (administratief dossier, stuk 12, p. 12 en p. 21-22 en stuk 6, p. 6 en p. 9). Gevraagd of hij daarna nog problemen heeft gekend in Algerije, verklaarde verzoeker: *“Ik heb een huis gehuurd voor 2 maanden in Sidi Ali, in de hoofdstad. Toen ik het huis verliet, was er in het huis ingebroken, ze hebben gsm’s en 30.000 dinar gestolen. Ik had een aangifte gedaan, maar de agenten waren tegen mij omdat ik geen documenten had.”* Verzoeker verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat er verder niets anders is gebeurd (administratief dossier, stuk 12, p. 22). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud vermeldde hij nog dat hij in Algerije vaak heeft gewerkt zonder vergoeding te krijgen en hij vaak werd opgelicht. Hij voegde hier nog aan toe: *“Ik heb problemen gehad omwille van de betalingen. Ik werkte en uiteindelijk was het voor niet. 27.000 dollar is iemand mij nog altijd verschuldigd. **Hebt u voor eender welke reden ooit problemen gehad met de Algerijnse autoriteiten?** Niet met de autoriteiten. Maar ooit ben ik naar mijn werk geweest en bij mijn terugkeer vond ik de deur op de grond en alles was gestolen. Daarover heb ik de politie verwittigd. Voor alle duidelijk, misschien belangrijk voor u, toen had de ondervrager gezien dat mijn visum vervallen was en zei hij direct “jij bent illegaal in dit land”. In plaats van een slachtoffer te zijn was ik een dader voor hen. Hij heeft mij gezegd “als jullie verblijfsvergunning in orde was zou ik bevestigen dat jullie bestolen waren”. Maar ik kon het niet regelen en zijn hebben toen mijn vingerafdrukken genomen.”* (administratief dossier, stuk 6, p. 10). Uit verzoekers verklaringen blijkt aldus dat hij in Algerije geen problemen heeft gekend, behalve deze voortvloeiend uit zijn vermeende illegale verblijfsstatus. Hieraan kan echter om hoger vermelde redenen geen geloof worden gehecht zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde redenen voor zijn vertrek uit Algerije, waaronder zijn arrestatie en vasthouding in 2012. Er dient in dit verband nog te worden opgemerkt dat bezwaarlijk geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij in constante angst hebben geleefd om opnieuw door de politie te worden opgepakt, nu uit zijn verdere verklaringen blijkt dat hij zelf de politie heeft ingeschakeld naar

aanleiding van de inbraak en diefstal in zijn woning. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt aldus dat hij in Algerije een gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Immers, waar hij verwijst naar de slechte opvangvoorziening voor vluchtelingen in Algerije en het feit dat het land heel weinig geneigd is om vluchtelingen op te vangen en te beschermen tegen refoulement, hij onder verwijzing naar de stukken 3, 4 en 5 toegevoegd aan het verzoekschrift, opmerkt dat in december 2016 duizenden vreemdelingen van de Sahara naar opvangvoorzieningen in Tamanrasset gestuurd werden die totaal onvoldoende zijn en waar de toegang tot de asielprocedure zoek is, dat praktijken van misbruik en slechte behandelingen van de migranten gangbaar waren en dat de hoogste adviseur van president Bouteflika op 10 juli 2017 verklaard heeft dat vreemdelingen de bron waren van criminaliteit en drugshandel en dat dit onaanvaardbaar was voor de Algerijnse bevolking, en hij betoogt dat het in zulke omstandigheden vaststaat dat hij als vreemdeling van Palestijnse afkomst in Algerije geen gewaarborgd recht heeft op bescherming tegen vervolgingsdaden of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet die hij in Gaza zou lopen en dat het risico op refoulement als serieus moet worden beschouwd, volstaat het erop te wijzen dat verzoeker blijkens zijn verklaringen naar Algerije is gegaan om er werk te zoeken (administratief dossier, stuk 12, p. 11), dat hij er bijna vier jaar heeft gewoond en gewerkt en er een gezin heeft gesticht, dat hij ondanks zijn beweerde illegaal verblijf nooit noemenswaardige problemen heeft gekend met de Algerijnse autoriteiten, dat hij weliswaar beweert dat hij in 2012 werd gearresteerd door nationale agenten en voor drie dagen werd vastgehouden – verklaringen waaraan om hoger vermelde redenen overigens geen geloof kan worden gehecht – doch hij blijkens zijn verklaringen na het betalen van een boete zonder meer werd vrijgelaten, dat men hem bij zijn vrijlating bovendien de tijd heeft gegeven om zijn verblijf te legaliseren en dat hij vanaf dat ogenblik tot zijn vertrek in juli 2015 niet meer gearresteerd is geweest omwille van zijn vermeende illegaal verblijf, zelfs niet nadat hij zelf de politie had ingeschakeld naar aanleiding van de inbraak en diefstal in zijn woning. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij ooit de intentie had om zich in Algerije vluchteling te verklaren, dat hij dit ooit heeft geprobeerd, laat staan dat hij geen toegang zou hebben gehad tot de asielprocedure. Evenmin blijkt uit zijn opeenvolgende verklaringen dat de Algerijnse autoriteiten gedurende zijn vier jaar durende verblijf zouden hebben gepoogd om verzoeker van hun grondgebied te verwijderen, integendeel. De Raad benadrukt te dezen nog dat een loutere verwijzing naar algemene informatie over de behandeling van vluchtelingen en migranten in Algerije, zonder deze informatie te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, geenszins volstaat om aan te tonen dat verzoeker in Algerije wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat uit hoger aangehaalde COI Focus “*Algerie. Situation des Palestiniens*” van 26 maart 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in Algerije bestaat uit enkele duizenden personen, met schattingen variërend van 4000 tot 7000 personen, dat Palestijnen zich in het algemeen beschouwen als zeer goed ontvangen en geïntegreerd in de samenleving en dat er naast de ambassade van de Palestijnse Autoriteit een groot aantal Palestijnse organisaties aanwezig en actief zijn in Algerije, waaronder beroepsverenigingen maar ook Fatah en de PFLP. Gelet op deze informatie, welke door verzoeker niet met andersluidende informatie wordt ontkracht, en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoeker in Algerije het slachtoffer zou worden van slechte behandelingen of dat hij er een risico loopt op refoulement.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing tonen deze stukken slechts verzoekers identiteit, herkomst en familiesamenstelling aan, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken. De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie werd hoger reeds in aanmerking genomen.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS